

TORNAI JÓZSEF

Négykézláb

*Mindenki titokról beszél: a pap,
a filozófus, a költő. Semmiféle titok
nincs. A világ egykedvű, és épp olyan,
amilyennek látszik. A köznapok
semmivel se unalmasabbak, mint az ünnepek.*

*Míg erdőben laktam, baglyokat
hallgattam éjjel, megfürödtem a hínáros,
békalencsés folyóban, hol fölemelt
fejű siklók úsztak a nád közé elegánsan.*

*Mindig volt szerelmem, ki gyötrelmekkel
itatott-etetett. Mindig volt bokor
vagy ágy, hol összefonódtunk, gyűlölködtünk
és kibékültünk, mindig véget vetett
valami véres frigyünknek.*

*Most nincs erdő, se burjános, hipnotizáló
szerelem. Az öregség egyetlen társam. Nem
jobb, nem rosszabb, amilyen lehet. Miért
még mindez? A reggeli zuhanyozásért,
a pohár borért, melyet ebédhez iszom?*

*Jóságos istenek, miért? Titkaitokat
már nem vadászom. A titkok titka a
titoktalanság, meztelenül, ahogy
naponta találkozom vele a kárörvendő utakon.*

*Az ő-s-tudásról ne beszéljeteek nekem! Ahhoz
értettünk, hogy küllőket illesszünk a
keréktalpba, ökrökkel szántsunk. Hagyjatok békén
a túlvilági lényekkel! A földön is van elég
négykézláb mászó bolond.*

Evidenciák

*Az ember útja láthatatlan kociút,
a transzcendenciával nem szabad játszani.
Hallgasd Beethovent vagy Bachot, s tudod:
nincs olyan csillag, amely mennyei.*

*„Néha meghasadnak az evidenciák”,
szörnyed látomására Pilinszky.
A végső állomás: nincsenek evidenciák,
szólal meg a semmiből a senki.*

Az átöltöző semmi táncosnője

*„Megmagyarázhatatlan a világ,
és rendezhetetlen”,
szólított meg egy panaszos hang
a pírhadó, őszi kertben.*

*„Ki beszél?”, kérdeztem, körbe-
futtatva tekintetem a fügebokron.
„Az, aki tudja, hogy az ész és a csillagok közt
mikor volt néha szinkron.”*

*„Szinkron csak addig volt itt, míg
nem gondolkodtunk”, válaszoltam.
Láttam, az ismeretlen hangú bokor
most már haragra lobban:*

*„Hallgasd meg, mi az én metaforám
a kozmikus lánkra:*

*itt minden ling-leng, istálló-
gerendára fölakasztott lámpa.”*

*„Add nekem azt a lámpát, és én
megkeresem utam az Elíziumba.”*

*„Eltévedt eddig mindenki,
ha elindult abba a zugba.”*

*„Akkor te vagy a Rettenetes,
tőled pusztulunk mi és a sárga oroszlánok?”*

*„Az biztos, hogy én nem vagyok és
nem is voltam soha a barátod.”*

*„Egyedül vagyok? Nincs több élőhalott
a sok világegyetemben?”*

*„Nem elég, hogy én az összes
önámításod lelepleztem?”*

*„Szóval te az örökké átöltöző semmi
táncosnője vagy? Én halandó.”*

*És a hegyről odahallatszott,
a lélekharangszó.*

Örökös jelképem

*Hirtelen álmomban nőtt egy ananászfá,
paradicsommadár akadt a lombjába,
kiszakadt farkának szívárványos tolla.*

*Ömlött rám a vére, fogtam, simogattam,
piros lett az ingem, s egyre riadtabban
forgolódtam vele le-föl a szobámban.*

*Paradicsommadár, örökös jelképem,
röpülsz-e még itt a kopott igéimben?
Vagy némaságába ragad el az isten?*

Isten és a macska

*Jaj, emberiség, a megváltóid
gyermekmesékről fecsegnek!
Így aztán, aki nem hülyül meg,
nem ember többé már, csak eretnek.*

*El lehet égetni, föld alá ásni:
pusztuljon az ótvaros hitetlen!
Őket meg bearanyozzák templomokban
és groteszk-arabeszk minaretekben.*

*Többet mond istenről egy macska,
míg az ölemben dorombol,
mint száz próféta és bibliás pap,
poklot okádva száanalomból!*

Ismerték egymást

*Ismerték egymást,
beszélgettek.
Ennél nem léptek közelebb.
Az idő felhőkarcolókat
épített fölénk.
Kitalálták a folytatást:
nem történhetett semmi.
Ismerték egymást.*